

INNERLIJKE DEMONEN

Een toneelspel in drie bedrijven

door

NATHALIE DAEMS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **INNERLIJKE DEMONEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **NATHALIE DAEMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2025/0220/029
ISBN 9789038518107

Copyright: © 2025 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

MARA, 20-25 jaar. Een onzekere jongedame. Ze wordt opgenomen door haar ouders maar zelf vindt ze dat ze geen probleem heeft. Ze vindt ook moeilijk connectie met de andere patiënten.

ANTOINETTE, 20-25 jaar. Studente die tijdelijk gestopt is met studeren vanwege haar faalangst. Ze werd door haar ouders opgenomen. Zij heeft vaak een pen vast.

LUCAS, 20-25 jaar. Werkloos. Opgenomen vanwege drugsproblematiek en ADHD. Werd ook door zijn ouders opgenomen. Hij heeft vaak een bal vast.

ALEX, 25-30 jaar. Werkloos. Opgenomen vanwege een depressie. Hij heeft vaak een boek vast.

SIMON, 30-35 jaar. Psycholoog. Heeft last van OCD/dwangneurose. Hierdoor zet hij druk op Marie om alles te dubbel checken. Hij draagt een ketting met een half hartje.

MARIE, 30-35 jaar. Psychiatrisch verpleegkundige. Helpt Simon tijdens zijn OCD-momenten. Zij draagt een ketting met een half hartje.

SAM, 30-35 jaar. Psycholoog. Komt op het laatste moment.

DECOR

De leefruimte van een psychiatrische inrichting. Achteraan drie ramen. Links bevindt zich de ingang deur. Rechts zit de deur naar de kamers van de patiënten. Er staat een tafel met een stoel en in het midden bevindt zich een sofa, links en rechts geflankeerd door een losstaande zetel.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Donker. Op de scène zie je drie personages stil staan. Je hoort drie stemmen op de achtergrond.)

MOEDER MARA: Mara, we doen dit alleen maar voor jouw eigen bestwil.

VADER MARA: We weten gewoon niet meer wat we nog voor jou kunnen doen.

MARA: Mij laten opsluiten met gekken is dan de enigste oplossing?

MOEDER MARA: Mara, het zijn geen gekken.

MARA: Hoe weet jij dat, mama? Ben je hier al eens geweest misschien?

VADER MARA: Mara, jouw moeder probeert je alleen maar te helpen, net zoals ik. En het zijn geen gekken. Ze hebben het gewoon ... een beetje moeilijk, zoals jij.

MARA: Papa, ik ben niet gek. Toe, laat mij hier niet achter.

MOEDER MARA: Jouw vader en ik hebben nooit gezegd dat je gek bent. Maar het kan zo niet verder. Je hebt hulp nodig.

VADER MARA: Toe Mara, geef het een kans.

MARA: Heb ik een keuze?

(Licht gaat aan. De drie personages komen tot leven. Antoinette zit aan de tafel aan het raam te schrijven, Lucas is aan het rondwandelen en een bal aan het opgooien en Alex zit in de zetel een boek te lezen. Lucas komt voorbij Antoinette en laat per ongeluk de bal vallen.)

LUCAS: Aa, net erlangs gevangen!

ANTOINETTE: *(Schrikt heel fel op, ademt paar keer in en uit en ziet Lucas)* Lucas! Dat deed je expres. Je wilt mij afleiden omdat...

LUCAS: Neen, ik deed het niet expres.

ANTOINETTE: Jawel, dat deed je wel!

LUCAS: Waarom zou ik je opzettelijk willen laten verschieten?

ANTOINETTE: Omdat... omdat...

LUCAS: Zie je? Je kan geen enkele reden bedenken waarom ik je expres zou laten verschieten.

ANTOINETTE: Houdt uw bal bij en laat mij gerust.

LUCAS: *(raapt de bal op, gaat naar Antoinette, legt de bal op tafel en neemt haar vast om haar schouders)* Sorry, het was niet mijn bedoeling.

ANTOINETTE: *(probeert Lucas van zich af te duwen)* Het is al goed.

ALEX: *(ziet Lucas en Antoinette)* Lucas, je weet dat Antoinette het niet leuk vindt als je haar vastneemt.

LUCAS: Mijn buikgevoel zei dat ze een knuffel kon gebruiken.

(Antoinette draait met haar ogen.)

ALEX: Laat haar los.

LUCAS: Ja baas.

(Lucas laat Antoinette los maar blijft bij haar staan. Antoinette is terug aan het schrijven. Lucas gaat erbij zitten en kijkt mee op haar blad.)

Wat ben je aan het doen, Antoinette?

ANTOINETTE: Hm?

LUCAS: Ik vroeg wat je aan het doen bent.

ANTOINETTE: De oefening van de psycholoog.

LUCAS: Welke oefening?

ANTOINETTE: Ja, de oefening. Je weet wel?

LUCAS: Neen....

ALEX: Ben je het vergeten, Lucas? In de vorige sessie werd gezegd dat we een oefening moesten voorbereiden tegen vandaag.

LUCAS: Is dat zo? Dat heb ik precies niet meegekregen. Ik weet van niks.

ALEX: *(zucht, staat op en gaat naar Lucas)* We moesten een kennismakingsoefening maken omdat er iemand nieuw is aangekomen.

LUCAS: Ah maar wacht! Ik weet al hoe het komt dat ik het niet meer weet. *(Staat op en gaat naast Alex staan)* Ik was mij aan het voorstellen hoe “het nieuwe slachtoffer” er uit zou zien. Groot, klein, blond, bruin, ... Dat doet mij eraan denken dat ik mijn haar nog moet laten knippen. Zou de kapper deze week nog kunnen? Misschien moet ik eens bellen want de kapper gaat veel sporten en heeft daarom maar beperkte plaatsen om iemand te ontvangen. Hij speelt handbal, denk ik. Of tennis, iets met een bal. Tiens, waar is mijn bal eigenlijk? Alex, heb jij mijn bal gezien?

(Antoinette steekt haar hand uit met de bal. Alex doet teken naar Lucas om naar Antoinette te kijken. Lucas ziet dat en gaat naar Antoinette.)

Bedankt.

ANTOINETTE: Mag ik nu verder doen?

LUCAS: Jaja, doe maar verder. Ik zal je niet meer storen.

ANTOINETTE: Bedankt.

LUCAS: Nogmaals bedankt, Antoinette.

ANTOINETTE: Lucas!

ALEX: Lucas, laat ze nu maar verder doen.

LUCAS: Oké, oké. Ik wou haar gewoon duidelijk maken dat ik dankbaar was.

ALEX: En dat weet ze nu.

LUCAS: Goed.... Waar hadden we het weer over?

ALEX: De oefening die we van de psycholoog moesten maken?

LUCAS: Juist! Aargh, verdorie. Ik weet het niet meer.

ALEX: Heb je je medicatie genomen?

LUCAS: *(neerslachtig)* Ik weet het niet meer.

ALEX: Dan zal je het niet genomen hebben. Dat kan verklaren waarom je weer zo vergeetachtig bent. Wil je dat ik het ga halen?

ANTOINETTE: Mannen, willen jullie je gesprek ergens anders verder doen? Dan kan ik mij concentreren op de oefening.

ALEX: Ja, Antoinette. Sorry, we gaan ergens anders staan.

(Alex en Lucas gaan wat verder op staan.)

Zal ik jouw medicatie gaan halen, Lucas?

LUCAS: Neen neen, ik zal het wel gaan halen. Hanne is toch nog in de keuken. Denk ik. *(gaat richting de deur van de kamers)* Als ik jou niet had, Alex! *(gaat af.)*

ALEX: *(gaat naar Antoinette)* Lukt het niet? Heb je hulp nodig?

ANTOINETTE: Het gaat wel.

ALEX: Zeker?

(Antoinette kijkt rond en wenkt naar Alex om dichterbij te komen.)

Ja?

ANTOINETTE: Ik vertrouw het niet, Alex.

ALEX: Hoe bedoel je?

ANTOINETTE: We zijn al een tijdje hier met ons drieën en plots komt er iemand nieuw. Dat klopt niet.

ALEX: Antoinette, elke dag worden er nieuwe mensen opgenomen. Dat is...

ANTOINETTE: Neen neen, er klopt iets niet. Wie is die nieuweling? Wij weten van niks maar wij moeten wel informatie over ons opschrijven? En wat gaan ze moet die info doen? Niemand die hier iets zegt. Het klopt niet.

(Antoinette wordt angstiger.)

ALEX: Antoinette, kijk naar mij.

(Antoinette staart angstig voor zich uit. Ze begint harder en sneller te ademen. Lucas komt terug binnen, spelend met de bal in zijn handen.)

LUCAS: Alles oké met haar?

ALEX: Ik heb het onder controle.

LUCAS: Oké, baas. *(gaat naar het raam, doet het open en speelt met de bal in zijn handen.)*

ALEX: Antoinette, kijk naar mij.

(Antoinette kijkt naar Alex.)

Neem mijn handen.

(Antoinette twijfelt.)

Je kent mij, Antoinette. Je vertrouwt mij. Neem mijn handen.

(Antoinette neemt aarzelend de handen van Alex.)

Adem in, adem uit.

(Antoinette twijfelt.)

Ik zal meedoen.

(Alex ademt in en uit, herhaalt de woorden en Antoinette doet mee. Dit doen ze enkele keren.)

Ben je terug bij ons?

(Antoinette knikt.)

Heb je jouw medicatie genomen vandaag?

ANTOINETTE: Neen. Die medicatie is niet te vertrouwen. Wat als het drugs is? Het lijkt heel hard op drugs. Niet dat ik ervaring heb met drugs maar er wordt gezegd dat hier drugs wordt gedeald. En misschien hebben ze per ongeluk medicatie verwisseld met drugs. En ik wil geen drugs. Want wat als ik te veel neem, dan....

ALEX: Antoinette, het is geen drugs.

ANTOINETTE: Hoe weet jij dat?

ALEX: Ik weet dat. Vertrouw je mij?

(Antoinette knikt.)

Weet je wat ik zal doen? Ik zal jouw medicatie gaan halen en dan zal je zien dat het geen drugs is. Is dat goed?

(Antoinette knikt. Alex gaat naar Lucas.)

Let jij op haar?

LUCAS: Geen probleem.

(Alex gaat af via de deur naar de kamers. Lucas gaat bij Antoinette zitten.)

Hier ben ik dan.

ANTOINETTE: Het is drugs, Lucas. Je zal het wel zien.

LUCAS: Hoe kom je daar nu bij?

ANTOINETTE: De medicatie die hier wordt gegeven lijkt te hard op drugs. Het kan niet anders dan dat het drugs is. Ik weet het zeker.

LUCAS: Antoinette, ik kan je verzekeren dat het geen drugs is.

ANTOINETTE: En hoe weet je dat zo zeker?

LUCAS: Euhm... Ik ben toch net mijn medicatie gaan nemen? Denk ik toch... Ik kwam onderweg Bert tegen en ik moest hem nog iets vragen. Heb ik mijn medicatie genomen? Ja, waarschijnlijk wel. Hoop ik.

ANTOINETTE: *(begint sneller in en uit te ademen)* Aaargh, Lucas!

LUCAS: Ja? Oh, rustig Antoinette. Adem in, adem uit.

(Antoinette en Lucas ademen samen in en uit.)

Ben je terug bij ons?

(Antoinette knikt.)

Oké, we zijn terug rustig.

(Even stil. Lucas begint met zijn bal te spelen. Antoinette speelt nerveus met haar pen.)

ANTOINETTE: Hoe weet je zo zeker dat de medicatie geen drugs is?

LUCAS: Hoe ik dat weet? Gewoon, ik weet dat.

ANTOINETTE: Het is dus toch drugs.

LUCAS: Antoinette, het is geen drugs.

ANTOINETTE: Hoe weet je dat dan?

LUCAS: Ik...

ANTOINETTE: Awel? Zeg het mij dan als je het zo zeker weet.

LUCAS: Ik weet het gewoon, oké? Ik heb Ik weet hoe drugs er uit ziet. Trouwens, ik heb hier toch ook medicatie genomen? En ik ben in orde? Ik loop hier gezond en wel rond. Ongeveer toch.

ANTOINETTE: Dat is waar.

LUCAS: Voila, mysterie opgelost.

ANTOINETTE: Voorlopig.

(Alex komt terug in de kamer.)

ALEX: Ik ben terug. Ik heb het niet bij omdat je je medicatie pas deze avond moet nemen. Geen zorgen.

(Antoinette kijkt naar Lucas. Lucas knikt. Antoinette staat op en gaat naar Alex.)

ANTOINETTE: Wie heeft dat gezegd?

ALEX: Hanne.

(Antoinette kijkt naar Lucas en dan terug naar Alex.)

ANTOINETTE: Zij is geen drugsdealer.

ALEX: Zij is geen drugsdealer.

ANTOINETTE: Zij is een verpleegster.

ALEX: Zij is een verpleegster.

ANTOINETTE: Zij geeft alleen medicatie aan ons.

ALEX: Zij geeft alleen medicatie aan ons.

(Antoinette knikt.)

Goed gedaan.

(Antoinette lacht verlegen, gaat terug zitten en doet dan verder met de oefening. Alex wil gaan zitten maar Lucas houdt hem tegen.)

LUCAS: Zeg, Alex?

ALEX: Ja, Lucas.

LUCAS: Heb jij de oefening gemaakt?

ALEX: Natuurlijk.

(Alex en Lucas blijven langs elkaar staan.)

Zeg, Lucas ?

LUCAS: Ja, Alex.

ALEX: Heb jij je medicatie genomen?

LUCAS: Euhm, ik denk het wel.

ALEX: Hoe komt het dan dat Hanne aan mij vroeg om tegen jou te zeggen dat je je medicatie nog moet nemen vandaag?

LUCAS: Heeft ze dat echt gezegd?

ALEX: Ja.

LUCAS: Dan zal ik het toch vergeten zijn.

ALEX: Doe mij een plezier en ga zo meteen naar Hanne. Ze moest nu nog even weg maar binnen een uur is ze terug. Beloofd?

LUCAS: Beloofd.

ALEX: Hoe komt het eigenlijk dat je je medicatie niet hebt genomen?

LUCAS: Goh, wat zal ik zeggen...

ALEX: Ja?

LUCAS: Ik kwam Bert tegen en ik moest hem iets vragen. En volgens mij was Hanne er net niet en ik had geen zin om te wachten.

ALEX: Lucas, je weet dat het belangrijk is.

LUCAS: Geen zorgen Alex. Ik heb je toch beloofd dat ik ze ging nemen. En voor het geval ik het weer zou vergeten heb ik jou toch om mij eraan te herinneren?

ALEX: Heb jij weer chance.

(Alex gaat naar de zetel en neemt zijn boek. Lucas wacht even en gaat langs Alex zitten.)

LUCAS: Zeg, Alex?

ALEX: Ja?

LUCAS: De oefening...

ALEX: Wat is er met de oefening?

LUCAS: Mag ik het zien? Dan weet ik wat kan zeggen als we beginnen.

ALEX: Ik wist het.

LUCAS: Wat wist je?

ALEX: Dat je ging vragen om mijn huiswerk te zien. Dat doe je nu elke keer als we iets moeten voorbereiden.

LUCAS: Neen, dat is niet waar.

ALEX: Jawel, Lucas. Dat doe je wel.

LUCAS: Echt?

ALEX: Ja.

(Alex leest verder in zijn boek. Even stil.)

LUCAS: Dus...

ALEX: Dus?

LUCAS: Mag ik alsjeblieft jouw huiswerk zien? Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft?

ALEX: Allé dan, het is al goed. *(haalt een blad tussen zijn boek uit en geeft het aan Lucas)* Maar dit moet echt de laatste keer zijn, Lucas.

LUCAS: Bedankt, je bent een engel!

(Lucas geeft Alex een knuffel. Alex duwt Lucas al lachend weg.)

ALEX: Het is al goed! Je moet het mij wel teruggeven voor dat Simon en Marie hier zijn.

LUCAS: Geen zorgen. Je krijgt het ongekreukt terug.

ALEX: Dat betwijfel ik maar ik hou je eraan.

(Lucas leest het blad.)

LUCAS: Amai. Moesten we dit maken?

ALEX: Ja. Gaat het lukken?

LUCAS: Ik weet niet waar ik moet beginnen.

ALEX: Begin bij het begin.

(Lucas wrijft in zijn haar en zucht.)

Ga anders bij het raam zitten om je oefening te maken. Dan kan je naar buiten kijken en kan je je beter focussen.

LUCAS: Goed idee! Bedankt!

(Lucas staat op, neemt een pen van de tafel, neemt een stoel van de tafel van Antoinette en gaat aan het raam zitten. Alex neemt zijn boek. Lucas begint zijn oefening voor te bereiden. Deur ingang gaat open en Mara komt binnen. Lucas ziet haar binnenkomen.)

Hoi.

(Mara kijkt maar reageert niet.)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

